

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Zarar Vereceksin

Hamdi Koç

Hamdi Koç, Fatsa'da doğdu. Kabataş Erkek Lisesi'nde, bir süre ODTÜ'de okudu. İÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı'nı bitirdi. 2002 yılında yayımlanan romanı *Melekler Erkek Olur* ile Türkiye'nin en çok okunan yazarları arasına girdi. *Çiçeklerin Tanrısı'nı* (2003) *İyi Dilekler Ülkesi* (2005), *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009), *Çıplak ve Yalnız* (2013) ve *Yalnız Kaldınız, Peyami Bey!* (2017) izledi. *Çıplak ve Yalnız* 2013 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne ve 2014 Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer görüldü.

ZARAR VERECEKSİN

Yazan: Hamdi Koç

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalmıştır.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8593-11-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Zarar Vereceksin

Hamdi Koç

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Selçuk Altın'a.

Pek az insan bilir ateşin ne kadar güzel olduğunu.

Shelley

Nur son mermisini duvardan aşağı sarkan adamın ensesine sıktı. Müthiş bir hareketti. Öfke ve merhamet dolu. Karnına altı mermi yediği halde hâlâ yaşadığını sanarak yere düşmemeye çalışan adam bir anda rahat etti, kendini bıraktı, duvarda asılı kaldı.

Nur bana döndü. Allahşükür'ün başında çömelmiş, öldü mü diye bakıyordum, nihayet boynunda bir hareket hissettim. Yaşıyor, diye bağırdım, tut, çabuk, kaldıralım. Allahşükür kan gölü içinde yüzüstü yatıyordu, yediği mermilerle sırtı paramparça olmuştu. Hastaneye, çabuk dedim. Nur silahını peştemalına sokup çömeldi, bana bırak abi dedi, Allahşükür'ü sırtüstü çevirip bir hamlede kucağına aldı. O an artık yaşama mücadelesi başlamıştı. O an ilk kez korktum ve korku aklımı çalıştırdı. Sonrasını düşünmeye başladım, başıma açılabilcek dertleri. Polisti, ölenlerin akrabalarıydı, dedikoduuydu, gazetelerdi. Susmak lazım. Silahlar. Ortada bırakma. Allahşükür'ün Browning'i kendi kanının içinde yatıyordu, aldım, gömleğime şöyle bir sildim, horozunu indirip belime soktum, kendi Colt'umu da. Kim kimi vurdu, kimsenin bilmesi gerekmezdi. Silah yoksa kanıt yoktur. Hayat yalanı sever. İnkâr herşeydir. Masumsan hele daha çok yalan söylemelisin. Masumsan zaten daha iyi yalan söylersin.

Arkamızda iki ölü, ben önde, Nur arkamda, meydandaki taksi durağına doğru koşmaya başladık. Küçük yeşil Ünye'nin tek büyük şeyi karanlık meydanı. Adı Cumhuriyet Meydanı. Karşı kenara bir türlü ulaşamıyorsun. Taksi durağı da o çok uzak kenarın en dip köşesine yapılmış, karayoluna yakın olsun diye.

Akıl işte. Oysa evlere yakın olmalı, değil mi. Yani bizim koşmaya başladığımız yere. Gel de anlat. Ünye öyle. Kendi aklı var. Deli gibi koştuk. Bir yandan vargücümle bağırdım. Taksi taksi diye. Durak içinde küçük kırmızı bir ampulün yandığı, ölü bir ahşap kulübeydi. Önünde damalı bir Chevrolet taksi duruyordu. Şoför beni duysun da çıksın, motoru çalıştırsın diye bekledim ama kimse duymadı. Taksiye yaklaşınca baktım, camları açık, arka camdan dışarı iki çıplak ayak uzanmış, parmaklarını oynatarak, aralarını açarak hava alıyor. Kapıyı sertçe açtım. Kalk, diye bağırdım. Şoför, genç bir çocuk, ayakları kapıya takıldı, pat diye önüme düştü. Kalk, çabuk, hastaneye. Çocuk neyse ki bir şeyi anlama alışkanlığında ve illa anlayacağım ısrarında olan bir çocuk değildi, ayaklarını kapıdan kurtardı, hemen kalkıp direksiyona geçti, motoru çalıştırdı, gaza bastı, lan dur, daha değil dedim.

O anda Nur kucağında Allahşükür'ü getirdi, arabanın içine girdim, koltukaltlarından tutarak Allahşükür'ü içeri çekip göğsüme yatırdım, sonra tam kapıyı kapatırken meydanın karşı kenarında, Anafarta İlkokulu'nun duvarının önünde park etmiş bir araba gördüm, siyah bir araba, içinden bir adam bize baka baka indi, müsademenin olduğu yana doğru yürüdü, birkaç adım sonra durdu, tekrar dönüp bize baktı, arabaya mı binsin gidip oraya mı baksın, karar veremedi, sonra arabaya bindi ama bu sefer de hareket edip etmemeye karar veremedi, ve hâlâ tehlikede olduğumuzu anladım. Bunlar Hükümet Konağı'nın giriş katındaki Emniyet Amirliği'nin az ilerisinde oluyordu. Durumum sandığımdan da acıklı görünüyordu. Karşı yamaçta uykulu evlerin ışıkları sokakta bekleyen ölüleri görmenin cazibesine daha fazla direnemeyip birer ikişer yanmaya başladı.

Nur'a seslendim. Git üstünü giyin, silahını doldur, varsa başka silah da bul, arkamdan gel, kimseye tek kelime etme, hamamdakilere tembih et polis gelince görmedik duymadık desinler. Tamam

abi, dedi Nur ve Allahşükür'ün bacaklarını dizlerinden usulca büküp ayaklarını içeri soktu, kapıyı kapattı. Bas, dedim şoföre.

Şoför geriye doğru koşmaya başlayan Nur'u ezmemeye çalışarak onun önünden gıcirtılı bir yarım çember çizerken karşıdaki arabayı daha yakından gördüm, içinde iki kişi vardı. Biz meydana karayoluna çıkarken o da motorunu çalıştırdı. Müsademeden umudu kesmiş, peşimizden geleceklerdi. Benim silahım boşalmıştı. Allahşükür'ün silahını çıkarıp baktım, üç mermi kalmıştı, bir de namluda, dört. Eyvah eyvah dedim. Şoför karayoluna hızla çıktı ve nasıl yaptı bilmiyorum, tekerlekleri hareketsiz tutup kıcımızı arkaya doğru savurarak yola koyulurken kendimi bir anda arabadan dışarı sarkıyor buldum, karnımda Allahşükür'ün göğsü, ve eğer bacaklarım da onun ağırlığı altında sıkışmış olmasa denize doğru savrulup gidecektim, Allahşükür'ün saçlarına asılıp kendimi güç bela içeri çektim, kapıyı da arkamdan çektim, meğer sadece camlar değil kapılar da açılmış. Ne biçim şoförsün lan sen, diye şoföre bağırdım, yavaş sürsene, bizi mi öldürücen. Ama şoför dinlemedi, gaza daha da bastı, tam Yalı'nın ortasındaki sert viraja geldiğimizde hızı alıp başını gitmişti, orada da hastaneden önceki daha sert Burunucu virajında da o hıza rağmen tüy gibi kaydı gitti, tam hastanenin önüne gelince yine aynı numarayı yaptı, tekerlekleri kilitledi, arkayı sağa doğru savurdu ve gıcirtı ve tekerlek yanması içinden kayarak bir anda bizi hastanenin bahçesine soktu, bir kez daha sağa savurarak tam acilin kapısına yapıştırdı.

Allahşükür'ün yaşayacağı vardıysa da o seyahatten sonra vazgeçmiştir diye düşündüm, boynuna baktım, hâlâ kalbi atıyordu. Has tereyağıyla büyütölmüş yağız köy delikanlısı tabii dedim, ben olsam çoktan ölmüştüm. Yardım et, diye bağırdım şoföre, fırla. Şoför inip kapıyı açtı, ilk anda gözüktüğü kadar küçük bir çocuk değildi, belki o seyahat onu büyötmüştü, Allahşükür'ün bacaklarından tuttu, çekti, çekme lan, kaldır, dedim, ben de kal-

dırmaya çalıştım, Allahşükür de iri yarı bir oğlandı bu arada, bir seksen boyunda, en az yüz kilo, günde üç kere bir buçuk kıymalı çift yumurtalı pide ve yanında büyük bir tabak bol acılı fasulye turşusu kavurması yiyordu, yine iyiydi o kadar yemeye, ama hastabakıcı imdadımıza yetişmese onu arabadan çıkarıp sedyeye nakledemez, ameliyathaneye intikal ettiremezdik.

Hastanedeki tek doktor Acil Servis Hasta Müracaat tezgâhının az ilerisinde, lacivert ama pisliği saklanamayan bir perdenin arkasında, dört tahta iskemleyi bitştirip üstüne uzanmış, uyumaya çalışan genç bir çocuktuk. Şansımıza, delice yetenekli bir cerrah çıktı. Aynı cerrahın benim de hayatımı kurtarmasına sadece iki ay varmış. Hastabakıcı Allahşükür'ü hemen karşıdaki müdahale odasına alırken doktor halimi gördü, her tarafım kan içindeydi, siz de mi, dedi, hayır ben vurulmadım, dedim. O zaman vuruluncaya kadar dışarıda bekleyin, dedi. Sonra dönüp hastabakıcıya emirler yağdırmaya başladı.

Dışarı çıkınca gece birdenbire çok soğuk geldi. Titremeye başladım. Taksici bıraktığım yerde durmuş, merakla bekliyordu. Parasını mı bekliyor, diye düşündüm.

Kaç lira, dedim dişlerim birbirine çarpa çarpa.

Ne kaç lira, dedi oğlan korka korka.

Yol parası, dedim, taksi ücreti, artı arabayı temizleme farkı. Kaç liraysa söyle.

Ne parası abi, dedi, ayıp ediyorsun.

İnsan çocuktuk, takdir ettim. Ama birbirimizi sevmemize zaman yoktu. Silahımı çıkarıp ona uzattım, şunu torpido gözüne koy dedim, arabayı kenara çek, bekle, yere yat, başını da kaldırma. Sonra artan bir rahatlamayla Allahşükür'ün silahını çıkardım, elimde kurumuş kanın gerginliği, iki elimle kavradım, adamları dışarıda karşılayacaktım, en iyisi bu olurdu, hastanenin koridorlarında kovalamaca oynamak değil, onları vurursam onu da inkâr ederim, nasılsa şahit yok, dedim çünkü yasalarımızdaki

en hayati nokta şahittir, yoksa dava da yoktur, peşimden gelen adamlar muhtemelen polistiler, birilerinin pis işini almışlardı ve belki vurmak zorunda kalmam, beni hazır görünce basar giderler diye kendimi avutmaya çalıştım ve hazırlandım, ensemin, omuzlarımı gevşettim, horozu çektim, topu topu dört mermi, boşa sıkmaya tahammülüm yoktu, mesafeyi kısaltmak için bahçe kapısına doğru birkaç adım attım, o sırada ağaçların arasından viraji dönen arabanın ışıklarını gördüm, silahı kaldırdım, bekledim.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Araba virajı döndü, ağaçların arkasından çıktı, hastanenin önüne gelince sağa yanaşıp yavaşladı. Siyah değil koyu yeşil bir Impala. Hastaneden yola düşen zayıf ışıktaki şimdi içindeki iki adamı görebiliyordum. Şoför hastaneye doğru baktı, beni gördü, ışık arkamdan vurduğu için belki ilk anda ona tabanca doğrultmuş olduğumu göremedi, başını çevirip yanındaki adama bir şey söyledi, adam eğilip bana doğru baktı.

İnin ulan aşağı, diye bağırdım ve ileri doğru bir adım daha attım. İnseler ne yapardım, bilmiyorum. Aslında gaza basıp gitmelerini tercih ederdim. Polis olma ihtimalleri beni korkutmuş olmalıydı. Polis vurulmaz diye bir şey yok ama ortada bir gerçek ihtiyaç olmalıydı. Tahminen kimseyi vuramazsın. İçin rahat etmez. Masumiyetini kaybedersin. Kaybet, mühim değil de, yerine koyacak bir şey bulamazsın. Şuursuzluk olur, korkaklık olur. Kendimi hazır sandığım halde galiba o yüzden ateş edemedim, bir sebep bekledim. Mesela silah çekmelerini.

İki adam, sağdaki öne eğilmiş bir gölge, bana sakince baktılar. Korktuklarını umdum. Ve çekip gideceklerini. Gitmediler. İnmediler de. Şimdi boş tehdidine cevap bekleyen bir salak durumuna düşmüştüm. Kendime çok kızdım. Adamların soğukkanlılığı beni eziyordu. Daha çok kızdım. Dört mermi. Biri boşa gitsin. Omzumu azıcık çevirdiğim gibi iki kapı arasındaki direğe bir el sıktım. O zaman beni beğendiler. Arabanın sarsıntısından anladım.

Yapma, sakın ol, diye bağırdı şoför bir an kolunu yüzüne kaldırarak. Tamam, gidiyoruz.

Silahum ikisini ardarda kafalarından yakalamaya hazır, iki adım daha yaklaşp gitmelerini bekledim. Ünye *Zaman* gazetesinde bir makale okumuştum, giriş cümlesi şöyle diyordu: Ünye’de Zaman bazen hakikaten durur, geçen başka bir şeydir. O anlardan biri olmalıydı. Şehrin göbeğinde az önce en az yirmi otuz el silah sıkılmış, kıyamet kopmuştu ama hâlâ ne gelen vardı ne giden. Ne polis ne jandarma ne savcı ne kaymakam ne konu komşu ne hısım akraba eş dost din kardeşleri ne de Trabzon’dan kalkıp Ankara istikametine seyahat eden bir yolcu otobüsü. Hayır, gitmeyeceklerdi. Beni nasıl şaşırtıp vuracaklarını düşünüyorlardı çünkü şoför vites değiştiriyormuş gibi yaptı ama değiştirmede, çünkü şanzımandan ses gelmedi çünkü gelmeliydi çünkü bütün Ünye zamanlarının en sessiz dakikasıydı, duyardım, ayrıca şanzıman sesi her şekilde duyulur, sol eli direksiyonun altına doğru kayar gibi oldu ama gözleri bende, son anda vazgeçti, herhalde tabancası kucağındaydı, aynı anda sağda oturan adamın yine öne eğilmiş, gözlerini benden ayırmadan usulca kapıyı açtığını hissettirdim, o tıktı diyen sesi duydum, camın arkasından ateş ederse başarı şansını düşük görüyordu, kolay lokma değildim, kendini dışarı atıp ateşe başlayacaktı, arkadaşını feda ederek kendini kurtaracaktı, her şekilde şansını deneyecekti, yaşamayı çok istiyordu, benim anladığım şeyi arkadaşı da anladı, yana doğru bir adım attım, adamı az daha geniş bir açıdan yakaladım, o da onu anladı, onu vuracaktım, artık tam paniğe kapılma anındaydı, arkadaşı bunu da anladı, korktu, iki elini direksiyonun tepesine koydu, başını geriye attı, tamam gidiyoruz, dedi yüksek sesle ama bu sefer bana değil arkadaşına dedi çünkü olacakları önceden gördü ve herşey önceden gördüğü gibi oldu. Adam kapıya döndüğü anda tetiğe hafifçe dokunup mermiyi kulağına yapıştırdım. Kafası omzuna düştü. İşte bütün kastettiğim buydu dedim, bir sebep. Ve hemen sonra kulaklarımda çınlayan derin hışırtıyla dolu sessizlik içinde kıpırtısız, büyük bir haz duydum. Artık ate-

şin güzelliğini tatmıştım. Kıvılcımı büyötmeyi, alevi yönetmeyi. Yangın çıkarmayı. Ve söndürmeyi, tabii.

Tavandaki lambayı yak, dedim şoföre.

Şoför iki elini direksiyonun üstünde bileklerinden kaldırmış, başı arkadaşına sıkılacağını bildiği mermiden korunmak için geriye atılmış, gözleri karanlığa dikilmiş, titreyerek, sarsılarak ölmeyi bekliyordu. O ki, anlamıştım, ekibin reisiydi. Ama işte, ölüm korkusu, hem de kendini ölümsüz sanırken.

Reis, dedim, altına etmeyi sonra yaparsın. Şimdi beni iyi dinle, sakın ol ve dediklerimi anında yap. Tamam mı. Vakit dar. Birazdan polis molis gelir, ikimiz de mahcup oluruz. Seni öldürmeyeceğim. Söz veriyorum. Beni anladın mı.

Başını salladı. Sağ elini havaya kaldırıp tavandaki ışığı yaktı. Bir adım daha attım, arka koltuğa ve yere baktım, bir şey yoktu.

Şimdi silahını usulca bana ver, dedim. Namlusundan tutarak tabii. Şu şapşalınkini de ver.

Arabayla aramda iki adım kalmıştı, daha ileri gidemezdim, kapıyı aniden açıp beni zor duruma düşürebilirdi ki sonra da, yani, ne yapardı düşünmek bile istemiyorum. Önce kendi silahını ucundan tutarak camdan dışarı yavaşça uzattı, büyükçene bir revolver, bayağı ağır, aldım belime soktum, sonra beni korkutmamaya çalışarak öbür adamın öbür tarafına uzandı, aradı, taradı, daha da derine uzandı, öfledi pöfledi, herhalde silah yere düşmüş, bir yerlere sıkışmıştı, yoklaya yoklaya buldu, çıkarıp yavaşça uzattı, yine aynı revolver, yine ağır, aldım, onu da belime sıkıştırdım.

İyi, Reis, dedim, seni beğendim, akıllı adamsın, hata yapmıyorsun ama hata yapmamayı bilen adamlar istihdam etmeyi bilmiyorsun, sıkıntın bu.

Napıcaksın, dedi. Memlekette adam yetişmiyor ki.

Öyle, dedim. Bunu ben de tespit ettim.

Herkes salak, dedi.

Adam iki elini yine direksiyonun üstünde havaya kaldırmış, hayatta kalma pozisyonu almıştı. Artık zekiymiş numarası yapmayacaktı, kendini bana bırakmıştı.

Bu konuyu bilahare şey ederiz, dedim. Şimdi arabadan in, bagajı aç.

Bagajı ne yapacaksın, dedi.

Bir daha soru sorarsan kendini bagajda bulursun, dedim. İn, bagajı aç. Plakaları sökmüşsün, çıkar, yere bırak. Bagajda ne varsa hepsini çıkar, yere bırak.

Dediklerimi yaptı. Plakalar yoktu. İki ufak valiz vardı. İçlerinde yedek silah ve cephane olduğunu tahmin ettim. Birkaç torba, bir sürü de birbirine dolanmış ceket pantolon gömlek vardı. Hepsi yere, yolun kenarına bıraktı. Bir göz attım, bagajda krikodan başka bir şey kalmamış. Teşekkür ettim.

Şimdi de, dedim, cüzdanını çıkar, bunların üstüne bırak. Polis olduğunu biliyorum ama merak etme ileride seni zor durumda bırakmak niyetinde değilim.

Reis o zaman hakiki bir Ünye’de Zaman sıkıntısı yaşadı. Kendine göre bir gururu, bir gelecek hissi ve hayatta hata yapma ihtimaline karşı bir B planı vardı ve şimdi hepsi birden yok oluşun eşiğine geliyordu. Gözleri yaşardı.

Bana bunu yapma, dedi.

Kusura bakma, dedim ve bir adım geri çekildim çünkü gururu infilak etmek üzere olan bir adamın nasıl bir delilik yapacağını asla bilemezsin. Parmağım da o ana kadar namluya yapıştı, o an tetiğin üstüne indi. Reis buna da dikkat etti ve o an gevsemeye çalıştı, gurur murur, hepsini unutmaya yani, belli ki o an hayatta bir C planı da yapabileceğine inandı. Hayat böyle, imkânlar, ihtimaller sonsuz, çoğu tatbik edilebilir değil elbette ama hiç değilse fikren sonsuz. Hayat ve akıl, ikisi birbirini kandırıp duruyor. Reis’e o an gerçekten acıdım. Acıdım, ama parmağım tetikten kalkmadı.

Sağolsun, dediğimi yaptı. Şimdi şu herifinkini de, dedim. Onu da yaptı. Tekrar teşekkür ettim. Artık gidebileceğini, polisin savcının oraya gelmek için zamanın tekrar geçmeye başlamasını beklemekten yorulmuş olmaları gerektiğini söyledim. Ama Reis kılmıdamadı. Karşımda kendine saygı duymak için kıvranan bir adam gibi dikildi.

Beni niye öldürmüyorsun, dedi.

Tepem attı.

Seni öldürüp ne yapayım lan, dedim. Cesedini götüme mi sokayım. Koca Impala'yı götüme mi sokayım. Cenazeni de arabanı da al, siktir git. Daha da buralara gelme. Ankara'da nasılsa seni bulurum, sorularına daha teferruatlı cevaplar veririm. Hadi git şimdi.

Ankara'dan geldiğimi nereden biliyorsun, dedi.

Türkiye'nin boku Ankara'dan akar, dedim. Ankara zifiri karanlıkta bile görünür. Başka nereden geleceksin. Patronuna da selam söyle, bir gün çaya bekliyor de. Bak, sana patronun kim diye bile sormuyorum rahat et diye. Ama ileride soracağım. Şimdi git.

Adam salaklaştı biraz.

İleride ne olacak, dedi.

Hiçbir şey, dedim. Çünkü bana canlı lazımsın. Bundan sonra Ankara'dan gizli gizli beni kollayacaksın. Artık asıl patronun benim. Bana şevkle hizmet edeceksin. Neden. Çünkü gücümü gördün. Ünye'ye dört kişi geldiniz, tek kişi dönüyorsunuz. Ünye böyle. Gelmesi kolaydır ama dönmesi zordur. Ben asırlar oldu İstanbul'a dönemiyorum bak. Oysa bir haftalığına gelmiştim. Hizmetinden memnun kalırsam zamanla sana para da öderim. Ama en ufak numaranda seni yakarım, demedi deme. Hadi hayırlı yolculuklar.

Reis ruhen bitmişti. Galiba artık yatıya kalmak istiyordu. Belki hatta tövbe edip, emekliliğini isteyip Ünye'ye yerleşmeyi düşünmeye başlamıştı. Ayaklarının arasına bir el sıktım, arabasına bi-

nip gitmeye ancak öyle ikna ettim. Sonra baktım, nazlana nazlana gidiyor, her an geri dönmek için davet bekler gibi, son mermimi Ünye'nin onu kabule hazır olmadığını anlasın, gitmeye devam etsin diye arkasından sıktım, o da gitti arabanın stop lambasını patlattı ki maksadım o değildi.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Yalnızlık berbat bir şey, nasıl görünürsen görün kalabalıkta kimseye çarpmamaya çalışarak yürüyen çatlak camdan başka bir şey değilsin.

Çıplak ve Yalnız'ın başkahramanı Mesut Akarsu, amcasının ölümü üzerine bir haftalığına geldiği Ünye'den "asırlardır" geri dönememiştir. Uğradığı silahlı saldırıdan kurtulunca, canına kastedenleri bulup cezalandırmaya karar verir; ölesiye sadık adamları, pahalı silahları ve son model Mercedes'iyile Karadeniz'den Ankara ve İstanbul'a uzanan kanlı bir hesaplaşmaya girişir.

Zarar Vereceksin siyasetin kirli ilişkilerini, insanın çıkarıcılığı ile yalnızlığını Hamdi Koç'un iyi bildiğimiz akıcı üslubu, alaycı mizahı ve müthiş diyaloglarıyla anlatan, sürükleyici bir intikam hikâyesi...

